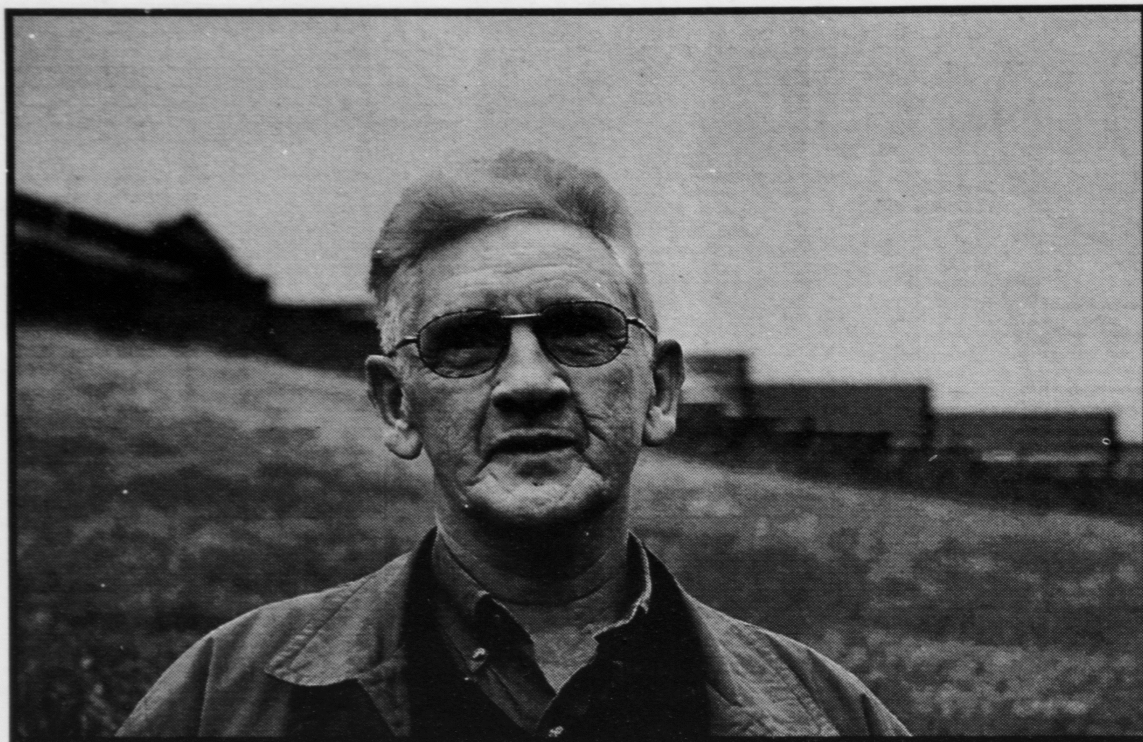

– Sjálvsagt ger ein minni, tí árinu siga tað, so tað er náttúrligt, men ein kann vera opin og positivur og vera við at skapa okkurt, um ein kann. Kánst tú ikki skapa nakað sjálvur, so hjálp til har tú kann, heldur Einar Larsen, sum ikki situr hendur í favn, hóast hann er farin um tey sjeiti

Hjálp har tú kann

Einar Larsen, fyrrv. tollari á Tvøroyri, er vorðin sjeiti, men á at líta er hann sum ein spelkin unglingi. Har Einar er, har hendur okkurt, og hann er virkin á mongum økjum, tað verið seg innan tónleik, dans ella kórsang, men í lótuini fer mesta tíðin við at fáa fornminnissavnið á Tvøroyri til reiðar at taka ímóti vitjandi longu í mei mánað næsta ár. Umframt røkkur Einar framvegis eitt hálvtíðarstarv sum bókhaldari.

Dagfinn Olsen

Spelkin og ferðigur er hann, Einar Larsen av Tvøroyri, og veitst tú ikki betur, so heldur tú teg ikki hava ein mann frammanfyri tær, ið er farin um tey sjeiti árinu.

Hesin virkin fyrrverandi tollari er virkin á so mongum økjum og valla fer eitt tiltak av bakkastokki í Suðuroynni, har Einar ikki hevur havt eina hond við.

Men hetta við at vera virkin er ikki nakað nýtt. Einar hevur allar sínar dagar verið áhugaður í ítrótt, tónleiki og felagslívi og hann hevur eisini verið virkin innan nærum allar hugsandi tættir innan felagslív.

Borin í heim St-dagin

Hann er borin í heim sjálvan ST-dagin, 24. oktober í 1927. Sum hjá teim flestu fóru fyrstu árinu við skúlagang og síðani kom ítróttur, mest fótbóltur. Men Einari untist bert at spæla 4 ár á fyrsta liði hjá TB, tí hann fekk ein nýraskaða í sambandi við fótbóltin. Hetta vóru árinu frá 1946 til 1949.

– Nógvir av teimum, ið

hildu fótbóltinum gangandi hjá TB undir krígunum fóru burtur hesi árinu, so eydnan vildi, at ein slapp ungur á lið, men so fekk eg skaðan og mátti gevast, men eg var málmaður nøkur ár á fyrstaliði hjá TB, sigur Einar Larsen.

– Síðani kemur tónleikurin inn í myndina. Nógvir tónleikur var heima hjá okk-

høvdu við tónleik at gera. Tá ein so er uppvaksin við tí og hevur oyra fyri tí, so fangar tað jú. Vit runnu so aftaná hesum orkestrinum tá, men tað gavst umleið 1936-37 og eg haldi tað tá hevði virkað í eini 14 ár, sigur Einar.

– Men vit beiggjarnir høvdu so okkara egna lítila orkestrur og undir krígunum

– Altíð havi eg viljað búa á Suðuroynni, eg trívist her og soleiðis hava vit allir beiggjarnir tað, okkum dárar væl her. Eru jarðbundnir og støðufastir

um. Hetta var ikki bert hornorkestrur, men eisini annað. Tá vit vóru óvitar, beint áðrenn krígið, var líkasum endabresturin á hornorkestrinum, sum var tá á Tvøroyri. Tað var næsta orkestrið, nummar tvey, sum var á Tvøroyri, greiður Einar frá.

– Men vit vóru 3 brøður og vóru rættliga væl fyrri, tí í familjuni vóru fólk, ið

komu vit so inn í skótarnar og eisini har kom tónleikurin við. Í alt mundu vit vera eini 5, ið fingust við tónleik og har mundi eldri beiggin vera undangongumadurin, minnst Einar og greiður frá, at ljóðfærni vóru mandolinir, harmonika og signalhorn.

Dansiorkestrið Stjørnan

– Men eldra brøðri mínum

dámdi væl dansitónleik, so hann var ein av undangongumonnunum í dansiorkestrinum, ið nevndist Stjørnan. Har var eg eisini við, men ikki so nógv, tí eg var leiðari hjá skótunum tá. Tá leikti eg mest harmoniku, men eg vil ikki nevna tíðarskeiðið tónlistarliga gott, men tá eg ikki var við skótunum longur var betur tíð til tað og orkestrið helt á í eini 20 ár, harav var eg við eini 7 ár, sigur Einar.

Tollari

– Síðani fekk eg lærupláss sum skrivstovunæmingur á sýslumannsskrivstovu og har var eg í 4 ár og gjørdist síðani tollari. Og altíð havi eg viljað búa á Suðuroynni, eg trívist her og soleiðis hava vit allir beiggjarnir tað, okkum dárar væl her. Eru jarðbundnir og støðufastir, skemtar Einar, ið 21 ára gamal gjørdist tollari í 1949 og var yngsti tollari í Føroyum tá Tollefúrlitið varð sett á stovn.

Tollarastarvið røkti Einar so fram til 1994. Eitt tað mest áhugaverda við starvinum vóru tey fyrstu 15 ár-

ini, ið Einar sigur eru ritað føst í minninum.

– Tá vóru nógv fremmand fiskifør á okkara leiðum, tí hetta var áðrenn fiskimarkið varð flutt út, og ferðslan minkaði. Men skotar, ongendingar og norðmenn fiskaðu jú her á leið tá, og at koma í samband við hesi fólk var gevandi og hetta vóru rík ár, sigur Einar Larsen, ið eisini hevði til frægð at lurta eftir teimum og gita sær til eftir dialektini, hvaðani manningin var og ofta var Einar á góðari leið.

– Men at koma á tal við fremmand fólk gevur einum innlit og øðrvísi hugsan um ymiskt, sigur Einar.

– At koma á tal við fremmand fólk gevur einum innlit og øðrvísi hugsan um ymiskt

Okkurt má henda

Hóast Einar Larsen sum ungur varð noyddur at leggja ítróttin á hillina, so var hann leingi virkin í felagslívnum og var t.d. við til at skriva og leggja TB-

ani eg fór í gongd við at vita, um lív ikki kundi fáast í tónleikalívið á Tvøroyri. Tað hendi ov lítið og tað var ov óskipað; ein guitari her og har og so var heldur eingin sangur. Spurningurin

bókina tilrættis.

Einar er kendur fyrri at hava verið sera virkin maður og ikki minst fyrri at vera sera virkin framvegis, nú hann er farin um sjeiti. Og Einar er samdur í, at hann er og hevur verið sera virkin.

– Okkurt skal henda har eg eri, annars havi eg tað ikki gott. Eg dugi ikki hetta við at fara oman á eitt horn at práta í 3 - 4 tímar, so hugnaligt tað enn kann vera, sigur Einar.

– Men skulu vit t.d. nevna, hvat eg havi fingist við seinastu 20 árinu, so kunnu vit t. d. nevna hornorkestrið. Tað eru 23 ár síð-